

Uit de kast en terug

Colofon

ISBN: 978 94 6365 830 0

1e druk 2025

© 2025, André Dierick

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Deze roman is voor een deel geïnspireerd op ware gebeurtenissen,
vanuit de beleving van de schrijver.

Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Uit de kast en terug

André Dierick

Inhoud

1. Uit de kast	7
2. Alex op kamers	35
3. Gevoelsleven	44
4. Burn-out	58
5. Inzet voor doelgroep	75
6. Uitstapjes	95
7. Homowereld	103
8. Gevaar	114
9. Terugblik	123
10. Bijzondere belevingen	138
11. Vriendschappen	149
12. Terug in de kast	171

1. UIT DE KAST

Keukentafel

Marcel schoof een stoel aan bij de keukentafel van zijn zus Emma. Hij plofte daarna iets te hard op de zitting neer. Een lichte pijnscheut schoot via zijn rug door naar zijn hoofd. Vervelend, want hij had al de hele morgen hoofdpijn.

Emma ging tegenover hem zitten en schonk een kop koffie in. Dat ging maar net goed, omdat ze tegelijk naar Marcel keek en vroeg: ‘Hoe was je reis met Alex en Julia naar Parijs?’ Het gezicht van Marcel betrok. ‘O, niet zo best, als ik het goed zie?’ zei Emma, terwijl ze Marcel vragend aankeek.

Het duurde even voordat Marcel reageerde. Daarna vertelde hij dat de reis heel dubbel was geweest. Op sommige momenten had hij erg genoten. Op andere momenten was hij zo met zichzelf bezig geweest dat hij liever thuis was gebleven. Tijdens het vertellen klonk zijn stem regelmatig schor, alsof er een brok in zijn keel zat.

Hij had de reis geboekt, omdat de bedrijfsarts hem had aangeraden eens iets leuks te ondernemen tijdens zijn burn-out. Marcel stond erop zijn zoon en dochter mee te nemen. Het was alweer een tijd geleden dat ze samen op stap waren geweest. Een vijfdaagse busreis met een druk programma was voor hen ook een welkome afwisseling van hun studie.

Emma luisterde naar zijn verhalen en moedigde hem aan om meer te vertellen, omdat ze dacht dat hij iets verzwegen. Daar had ze gelijk in. Marcel vermeed bewust om te vertellen

over wat hem het meest had beziggehouden. Bij elk nieuw verhaal voelde hij zich onrustiger worden. Hij ontkwam er niet aan dat telkens de beeltenis van de reisleader zich aan hem opdrong. Hij zag de man weer voor zich, met zijn iets te lange blonde lokken, die hij steeds achterover zwiepte, een gelaat dat voortdurend een bijna geheimzinnige glimlach naar hem vertoonde en mooie blauwgroene ogen, waarmee hij hem te pas en te onpas een knipoog gaf.

De speciale aandacht van de reisleader voor Marcel was eigenlijk al begonnen bij de kennismaking op de algemene opstapplaats van de bussen. De reisleader vroeg toen met een twijfel in zijn stem: 'Zijn die twee kinderen van u?' Later kreeg Marcel meer vragen waarvan de bedoeling niet meteen duidelijk was.

Bij het uitstappen uit de bus stond de reisleader vaak klaar om Marcel op te vangen, alsof hij een oude man moest helpen. Toen Marcells dochter Julia dat een keer zag, zei ze: 'Mijn vader is geen ouwe vent, hoor.'

De man reageerde met: 'Iedereen kan zich verstoppen bij het uitstappen na een paar uur in de bus zitten.' Een volgende keer wist Julia hem voor te zijn en ze ging op de plek staan waar de man haar vader steeds opwachtte. Zijn hoofd en schouders kwamen echter boven Julia uit, waardoor hij toch weer een knipoog aan Marcel kon geven.

Precies op het moment dat Marcel aan Emma wilde vertellen over de laatste dag, met een prachtige rondrit bij nacht en na afloop een borreluur in de hotellounge, ging haar telefoon. Ze liep met de telefoon aan haar oor de keuken uit. Zo kon hij ondertussen even nadenken. Hij bedacht snel wat

hij wel en vooral niet zou vertellen. Maar eigenlijk twijfelde hij er zelf zelfs over wat er die laatste avond allemaal gebeurd was. Niet alles was hem helder bijgebleven. Hij had flink gedronken, dat herinnerde hij zich wel, en ook dat hij honderduit met de reisleader had zitten ouwehoeren. Hoe hij na het borreluur van de bar naar zijn bed was gekomen, wist hij niet meer. Had zijn zoon Alex hem geholpen? Nee, die was al veel eerder naar bed gegaan.

De volgende morgen vond hij zijn kleren netjes opgeruimd: zijn schoenen stonden keurig tussen twee voorpoten van een stoel met daar dwars overheen zijn sokken, zijn hemd en vest hingen over de rugleuning en zijn broek lag op de zitting. Zelfs zijn ondergoed had aandacht gekregen en lag opgevouwen op het nachtkastje.

Marcel hoorde zijn zus op een afstand door de telefoon lachen. Dat raakte hem ineens op een vreemde manier. Haar uithalen lieten hem denken aan de lach van de reisleader, ook al had zijn lach wel veel lager geklonken. Hij zag de man weer voor zich en voelde plotseling zijn hart in zijn keel tekeergaan. Het bloed stuwde naar zijn hoofd, waardoor zijn hoofdpijn verergerde. Daarna verspreidde de pijn zich door zijn hele lijf. Hij probeerde zich te ontspannen door zijn ellebogen op tafel te leggen en zijn hoofd in zijn handen te drukken.

Emma schrok toen ze terugkwam. Ze zag dat er iets bijzonders aan de hand was en streelde met haar hand over de rug van Marcel. Op dat moment brak hij helemaal. Met moeite kon hij hardop snikken voorkomen. Hij keek haar met vochtige ogen aan, terwijl ze vroeg: 'Wat is er toch gebeurd in

Parijs? Wat is er met je?’ Marcel kon geen antwoord geven en draaide zijn hoofd weg.

‘Je verzwijgt iets,’ zei Emma op een toon om hem uit de tent te lokken. Het bleef stil, totdat ze zei: ‘Je hebt jarenlang Fanny ondersteund in haar ziekte en daarna een aantal zware jaren beleefd. Nu heb je eindelijk weer een keer het vrolijke leven meegemaakt in Parijs.’ Ze wachtte even. Marcel reageerde niet. ‘Ga daarmee door,’ zei ze, ‘bloeï open en wordt weer als vroeger. Je kinderen zijn zestien en achttien. Je taak zit er bijna op. Nu ben jij aan de beurt.’

Met die woorden verraste ze Marcel volkomen. Hij voelde zich plotseling gesteund. Hij had inderdaad in Parijs veel plezier gehad, maar het was ook heel dubbel geweest. Hij was herhaaldelijk teruggeworpen op zichzelf en had gepiekerd over zijn leven en zijn baan. Maar hij had vooral iets weggedrukt, zoals hij dat al jaren had gedaan. Daarbij was hij er zich bewust van dat de kracht die hij daarvoor nodig had steeds minder werd. Het kon zo niet langer doorgaan. Hij had in Parijs als nooit tevoren gemerkt dat hij zichzelf in de weg zat om vrijuit te kunnen genieten. Altijd weer dat wegduwen van zijn echte emoties.

Aan de keukentafel van Emma kwamen flitsen terug van wat hij beleefd had, die laatste avond en nacht. Door de spanning van het gesprek met zijn zus leek het of zijn geest ineens verhelderde. Als een verknipte film kwamen korte fragmenten langzaam in zijn geheugen terug. Hij herinnerde zich dat de reisleader hem na het borrelen bij de arm beetpakte. Op de trap verstapte hij zich en kon de man hem nog net overeind houden. Hoe hij in bed was geholpen, drong geleidelijk hel-

derder tot hem door. De man was daarna naast hem in bed gaan liggen. Marcel had de naakte warmte van de man gevoeld. Hij had hem gestreeld en van zijn lichaam genoten. Daarna was hij in slaap gevallen en hij merkte 's morgens pas dat hij alleen in bed lag.

Toen de herinneringen steeds duidelijker werden, voelde hij zich rustiger worden. Een rare spanning, die hij al dagen voelde, raakte hij kwijt. Emma liet hem een tijd voor zich uit staren. Ze begreep dat hij even een moment voor zichzelf nodig had. Ze zag dat de kleur op zijn wangen weer normaal werd. Zijn ogen werden weer helderder.

Na een tijd keek Marcel haar recht in haar ogen en zei: 'Je hebt gelijk. Nu ben ik aan de beurt. Fanny is er nu al vijf jaar niet meer. Het verdriet gaat nooit over, maar ik moet nu eindelijk verder op een manier die mijn leven weer draaglijk maakt. Ik moet proberen mijn burn-out te overwinnen. Maar heeft alles me niet blijvend te kwetsbaar gemaakt om weer ooit goed te kunnen functioneren?'

Weer was het een poos stil. Marcel haalde enkele keren diep adem om moed te verzamelen. Hij wilde nu eindelijk eens iets aan zijn zus erkennen wat hij allang van plan was. Schoorvoetend begon hij: 'Je weet dat Fanny en ik heel gelukkig waren, maar je weet niet dat ik toch een probleem met me meesleepte.' Marcel zag dat Emma haar wenkbrauwen fronste en benieuwd keek naar wat hij zou gaan zeggen. Maar eigenlijk had ze al een vermoeden.

Ze besloot niet langer af te wachten en zei, om hem te helpen: 'Zal ik jou eens iets vertellen?' Ze keek haar broer even vragend aan en toen hij geen reactie gaf, ging ze door: 'Ik

weet best wat er aan de hand is met jou. Die Esther, over wie je laatst sprak en waar je een leuke avond mee had beleefd, heet helemaal geen Esther. Ik weet niet hoe wel, maar het was een man. Hoor je me? Het was een man. Volgens mij houdt jij van mannen. En die reisleader van de Parijse reis viel op jou en jij op hem. Geef het maar toe. Ik denk dat jij jouw leven lang al van mannen houdt.’

Marcel schrok van de woorden van zijn zus. Hij kon uit haar stem niet goed opmaken of ze boos op hem was of dat ze juist begrip wilde tonen. Hij wilde uitschreeuwen dat hij inderdaad van mannen hield en dat hij dit al zijn hele leven voelde. Hij had dat na het overlijden van zijn echtgenote al veel eerder willen vertellen. Maar hij durfde het niet en had ook nog nooit het lef gehad het aan zijn kinderen te vertellen. Wat zouden die ervan vinden? Of hadden zij ook al een vermoeden? En wie weet wie er allemaal al een vermoeden hadden?

Gespannen, maar ook met een zekere opluchting, keek hij naar Emma. Hij wilde een vraag van haar voor zijn en zei: ‘Fanny wist het ook, en weet je hoe ze reageerde? Ze zei: “Je bent met mij getrouwd en je hebt met mij twee schatten van kinderen. Laat ons er niets van merken. Laat het niet tussen ons in komen. Los het maar op. Het is jouw probleem”.’

Hij hapte een paar keer flink naar adem en vervolgde met een resoluut klinkende stem: ‘En ze had gelijk. Keihard gelijk. Het was inderdaad mijn probleem. Ik heb het opgelost door het opzij te drukken, zoals ik mijn leven lang al had gedaan. En ook de vijf jaren dat ze er niet meer was. Ik

dacht steeds: later, als de kinderen groot zijn. Als mijn taak naar hen erop zit. Dan kom ik aan de beurt.'

Emma hield bij het luisteren naar Marcel haar koffiekopje met twee handen vast. Ze zat er sprakeloos bij en probeerde zijn woorden goed in haar op te nemen. Ze zou er later nog vaak aan terugdenken.

Alex en Julia

Enkele weken na het gesprek met Emma vond Marcel de tijd gekomen voor het erkennen van zijn homoseksualiteit aan zijn kinderen. Terug in de woonkamer, na een karweitje in de tuin, schoof hij de spullen aan de kant die zijn zoon Alex en dochter Julia altijd lieten slingeren op het salontafeltje. Op de open plek legde hij met een duidelijke bedoeling twee boeken neer. Hij had lang nagedacht over de manier waarop hij zijn kinderen zou benaderen. De twee boeken pasten in zijn strategie en hadden beide een titel die naar homoseksualiteit verwees. Toen hij zijn hand terugtrok, merkte hij dat zijn vingers trilden. Hij zuchtte diep en moest zichzelf in gedachten moed inspreken om de boeken niet snel weer van het tafeltje te grissen. Hij moest nu doorzetten.

De boeken hadden lange tijd op een onopvallende plek gestaan in de eikenhouten kast aan de lange gevel van de woonkamer. Die kast hing van het gewicht van de vele boeken een beetje scheef. De waarschuwing dat het ooit mis zou kunnen gaan met die kast had Marcel al vaak in de wind geslagen. Hij zei daar niet bij dat hij aan de bovenste plank een vrijwel onzichtbare beveiliging had aangebracht. Iets

verzwijgen zat een beetje in zijn aard. De bedoeling van de twee boeken had juist te maken met iets niet langer verzwijgen. Of hij daar een goede methode voor had bedacht, moest nog blijken.

Toen hij een paar uur later van een flinke wandeling terugkwam, zag hij dat de boeken verlegd waren. Uit een van de twee was de bladwijzer gehaald, die ergens achteloos op de bank leek te zijn neergelegd. Hij keek naar Alex, die aan de eettafel huiswerk zat te maken.

Hij liep een paar stappen in de richting van zijn zoon en vroeg aarzelend: 'Heb jij ... uh ... mijn bladwijzer uit dat boek gehaald?'

Alex schrok een beetje van die vraag. Ik mag toch wel even in een boek snuffelen dat ergens rondslingert?, ging door hem heen. De bladwijzer was per ongeluk uit het boek geglipt. Een beetje voor zich uit mompelend, gaf Alex geen duidelijk antwoord en hij ging verder met huiswerk maken.

Even later bleek dat Alex het boek wel degelijk in zijn handen had gehad. Hij vroeg aan zijn vader: 'Weet jij dat het verhaal van een van die twee boeken in onze stad speelt?'

Marcel keek met opgetrokken wenkbrauwen naar Alex en antwoordde, terwijl hij langzaam met zijn hoofd knikte: 'Ja, dat weet ik.'

'Lees je het daarom?' wilde Alex weten.

'Nee hoor, ik lees een boek als ik denk dat ik het mooi zal vinden.' Daarna twijfelde Marcel even en vervolgde met zijn blik een beetje afgewend: 'Of omdat het onderwerp me interesseert.'

'O,' zei Alex, zonder er verder naar te vissen welk van die twee uitspraken zijn vader vooral bedoelde.

Marcel voelde zich na het korte gesprek een beetje ongemakkelijk en liep naar het raam. Hij keek of er vogels in zijn weelderige tuin zaten, dat deed hij vaker als hij zich onzeker voelde of als een gesprek een beetje stroef verliep. Meestal was het geen probleem om over een onderwerp te beginnen, waarna soms boeiende gesprekken ontstonden, maar deze keer was het duidelijk wel het geval. Was het wel het juiste moment? Zou er wel ooit een juist moment komen? Eigenlijk dacht Marcel: jongen, vraag eens door. Hij verlangde daar sterk naar, ook al was hij bang voor wat daarna zou gebeuren.

Hij wilde eindelijk eens voor de dag komen met het probleem van zijn weggedrukte gevoelens. Hij liep al wekenlang rond met de vraag: hoe vertel ik over mijn homoseksualiteit aan mijn kinderen? De poging om dit via twee achteloos neergelegde boeken te doen, leek spaak te lopen.

Het jarenlang wegdrukken van zijn gevoelens had Marcel veel energie gekost. Maar de tijd leek rijp om dat eindelijk niet langer te hoeven doen. Zijn verlangen om zichzelf te kunnen zijn, was te groot om nog langer dubbelspel te spelen. Maar wat zou hij overhoophalen? Zou zijn coming-out inslaan als een bom?

Mijmerend voor het raam werd hij plotseling opgeschrikt door Alex. 'Pa, je staat te suffen. Zie je die reiger niet? Daarboven, op het dak van de burens.' Alex wist dat zijn vader dol was op het spotten van vogels. Marcel keek snel die richting uit en zag de prachtige vogel op zijn hoge poten op de nok van het dak staan. De geeloranje snavel leek wel een dolk. Zijn lange hals maakte een S-vorm in spiegelbeeld. Een

paar tellen later vloog de reiger met ingetrokken kop sierlijk weg. Hij maakte daarbij langzame en diepe vleugelslagen.

Toen de vogel uit het zicht verdwenen was, draaide Marcel zich om en liep naar de keuken. Alles stond al klaar om te gaan koken. Zoals meestal had hij een eenvoudige maaltijd bedacht. Soep vooraf, die nauwelijks kooktijd vergde volgens de beschrijving op het pakje. Pasta zoals hij die al vaak in allerlei soorten had klaargemaakt. Groenten en gebakken stukjes kip erdoorheen en klaar was hij. Yoghurt met verse aardbeien en een mop slagroom uit een spuitbus als toetje zou ook wel in de smaak vallen.

Geen van de kinderen begon tijdens de maaltijd over de boeken, die nog steeds op het tafeltje lagen. Zijn eerste poging om over zijn probleem te beginnen, was duidelijk mislukt. Wie weet kwam er al gauw een nieuwe mogelijkheid.

Dat bleek enkele dagen later inderdaad het geval. Zijn dochter Julia had haar geliefde sportblad laten slingeren. Marcel greep dit aan en vroeg: 'Wat ligt hier voor een prachtstuk?' Hij wees naar het tijdschrift met een foto van een gespierde sportman op de cover.

Julia keek naar het blad en zei: 'O, zo lopen er in de sport-school ook een paar rond.'

'Nou, dan zal ik eens komen kijken,' reageerde Marcel aarzelend.

'Kom maar eens meedoen. Dan word je ook zo.'

'Hmm,' zei Marcel op een toon dat hij dat zeker niet van plan was.

Julia wist wel dat haar vader andere liefhebberijen had. Ze

probeerde hem toch nog te motiveren met de opmerking: 'Maar er zijn er ook met buikjes, hoor.'

'Haha, heb ik niet.'

Julia wachtte even en bedacht dat doorgaan met proberen hem over te halen geen zin had. Zonder verder nadenken, flapte ze eruit: 'Ik wist niet dat jij belangstelling had voor knappe mannen.' Ze schrok daarbij zelf van die opmerking en keek snel een andere kant op, alsof ze geen antwoord verwachtte.

Marcel greep zijn kans en reageerde spontaan: 'Jawel hoor, dat heb ik zeker. Heb je dat nog nooit gemerkt?' Na die vraag begon zijn hart plotseling sneller te kloppen. Wat had hij nu gezegd?

Het klonk nauwelijks tot hem door dat Julia antwoordde: 'Uh, nou, nee, eigenlijk niet.' Zonder een reactie af te wachten, pakte ze haar schoolspullen bijeen en maakte aanstalten om naar school te gaan.

Later die dag zat ze met Alex aan tafel huiswerk te maken. Ze vonden het soms prettig om elkaar gezelschap te houden in plaats van in hun eentje op hun kamer te studeren. Sinds het overlijden van hun moeder waren ze sterker op elkaar aangewezen.

Tegelijk met het omslaan van een bladzijde van haar studieboek vroeg Julia: 'Heb jij ook het idee dat papa ons soms iets wil vertellen en daarbij telkens aarzelt?'

Alex keek op uit zijn wiskundeboek en zei: 'Ja, nu je het zegt. Hij doet wel een beetje raar de laatste tijd. Hij begint ergens over en dan loopt het gesprek na even niet meer door.' Julia leek even na te denken, terwijl ze allang wist wat ze wilde zeggen, en vroeg: 'Zou hij een vriendin hebben?'

'Nee joh, maar ik weet het eigenlijk ook niet. Het is mij

wel opgevallen dat hij het veel vaker over mannen heeft dan vroeger. En over vrouwen praat hij zelden. Daarom denk ik zeker dat hij geen vriendin heeft.'

Opnieuw leek Julia even na te denken en zei met bijna onhoorbare stem: 'Hij zal toch niet ...?' Daarna stopte ze met haar vraag.

Alex begreep haar wel en zei kordaat: 'Nee, natuurlijk niet, hij heeft ons toch verwekt.'

Toen viel het gesprek stil. Na een poos zei Julia: 'Nou ja, we wachten maar af.'

Alex kuchte een keer en vroeg toen onverwacht: 'Heb jij trouwens mijn geodriehoek gezien? Die ben ik al een paar dagen kwijt.'

'Nee, heb ik niet gezien. Maar wanneer leer jij eens om niet zo slordig met je spullen om te gaan?'

'Ach jij, trutje,' mompelde Alex.

Julia gaf daar geen aandacht aan en ging door met huiswerk maken.

Een aantal dagen later had Marcel eindelijk door dat er geen manier bestond om via een smoes zijn coming-out in te leiden. Het moest anders. Hij besloot om gewoon een serieus gesprek met Alex en Julia aan te gaan en had afgesproken dat ze een zondagmiddag vrij zouden houden.

Marcel zat die zondag in de stoel van waaruit hij ook altijd tv-keek. Alex en Julia zaten naast elkaar op de bank. Julia had thee gezet en Marcel had voor de gelegenheid drie tom-poezen gekocht. Toen hij ermee voor de dag was gekomen, had Julia gezegd: 'Oh, die lastige dingen.' Marcel had teleurgesteld gekeken. Julia zei er snel achteraan: 'Maar ze zijn wel lekker, hoor.'

Prutsend met de tompoes begon Marcel al meteen met het gesprek en zei: 'Jullie hebben al wel gemerkt dat ik steeds iets wilde vertellen en dat niet doorzette. Dat komt omdat ik het geen makkelijk onderwerp vind waar ik het met jullie over wil hebben.'

Julia zei: 'Ja, dat hadden we al begrepen.'

'Stil nou,' onderbrak Alex haar, 'laat hem nou. '

Marcel was blij met die aanmoediging. Tegelijk begreep hij dat er nu geen weg terug was en hij voelde zich nerveus worden. Het leek plotseling alsof iemand een hand voor zijn mond hield om zijn woorden tegen te houden. Hij duwde die hand denkbeeldig weg en haalde diep adem. Dat Alex en Julia met een blik keken van: wat gaat er nu gebeuren, ontging hem.

Na nog een keer ademen, verslikte Marcel zich bijna. Daarna kuchte hij een paar keer en zei met een onvaste stem: 'Ik wil iets erkennen aan jullie.' Na weer een kuchje vervolgde hij: 'Ik houd ook van mannen.' Hij begreep dat de klank van zijn woorden niet precies was zoals hij bedoelde. Door zijn nervositeit klonk het een beetje als een onsmakelijke grap, terwijl hij zich er bewust van was dat het een dramatische mededeling was.

Alex en Julia keken elkaar aan, waarbij ze allebei op dezelfde manier hun oogleden optrokken. Ze konden elk moment in lachen uitbarsten, leek het. Maar toen ze naar hun vader keken, zagen ze dat ze zijn uitspraak serieus moesten nemen. Maar dat kon toch niet? Hoe kon hun bloedeigen vader ook van mannen houden? Hij had toch van mama gehouden? Zij waren toch uit liefde geboren? Door hun verbazing bleven ze elkaar even sprakeloos aankijken.

Het was Julia die het stilzwijgen doorbrak en zei: 'Pap, doe niet zo gek.' Ze maakte daarbij een afwijzende beweging met haar rechterhand en sloeg tegelijk haar linkerhand voor haar mond. Nadat haar vader langzaam zijn hoofd op en neer liet gaan als een bevestiging dat het echt waar was, trok ze haar benen op in een soort foetushouding. Ze drukte haar rechterwang tegen de rugleuning van de bank en sloot haar ogen. Wat haar vader zojuist gezegd had, drong steeds dieper tot haar door.

Marcel wist zich geen raad. Moest hij haar troosten? Maar hoe dan? Hij wilde opstaan en naar haar toe gaan, maar het ontbrak hem aan kracht daarvoor. Hij leek vastgenageld aan de stoelzitting. Zijn handen trilden zo hevig dat hij zelfs het theekopje niet durfde te pakken om een slok te nemen. Hij kon niet anders dan afwachten tot hij weer rustiger zou worden. Het kijken naar zijn dochter, die ook helemaal van streek was, hielp hem daar niet bij.

Alex leek de klap iets nuchterder te hebben opgevangen, maar hij wist ook niet goed wat hij moest zeggen. Na een tijdje vroeg hij: 'Weet je dat al lang?'

Marcel had zich vooraf voorgenomen dat hij op alle vragen van zijn kinderen eerlijk zou antwoorden en zei met een trilling in zijn stem: 'Ja, eigenlijk mijn hele leven al.'

Weer zei even niemand iets, totdat Alex snauwde: 'En toch ben je getrouwd?!'

Marcel had verwacht dat zijn kinderen boos zouden kunnen worden. Ondanks de pijn die hij voelde door Alex' reactie probeerde hij zo rustig mogelijk te antwoorden: 'Ja, dat is ook een stuk van mijn leven geweest.'